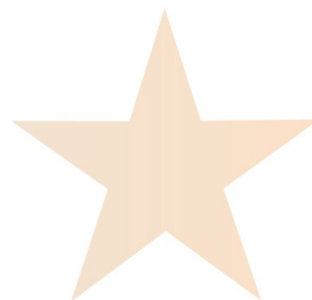

Suunised

riskimaanduseta laenusajatele välisvaluutas antavate laenude suhtes rakendatavate kapitalimeetmete kohta järelevalvelise hinnangu protsessis (JHP)

Suunised riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas antavate laenude suhtes rakendatavate kapitalimeetmete kohta järelevalvelise hinnangu protsessis (JHP)

Sisukord

I jaotis – Sisu, reguleerimisala ja mõisted	4
II jaotis – Nõuded riskimaanduseta laenusaaajatele antavate välisvaluutas laenude suhtes rakendatavatele kapitalimeetmetele järelevalvelise hinnangu protsessis	5
II.1 Rakendamise piirmäär	5
II.2 Protsess	6
II.3 Välisvaluutas laenude riskijuhtimise järelevalve	6
II.4 Kapitali adekvaatsuse järelevalve	7
II.5 Järelevalvemeetmete rakendamine	10
II.6 Seos makrotasandi usaldatavusmeetmetega	11
III jaotis – lõppsätted ja rakendamine	13

1. EBA suunised riskimaanduseta laenusajatele välisvaluutas antavate laenude suhtes rakendatavate kapitalimeetmete kohta järelevalvelise hinnangu protsessis (JHP)

Käesolevate suuniste staatus

Käesolev dokument sisaldab suuniseid, mis antakse välja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 24. novembri 2010. aasta määruse (EL) nr 1093/2010 (millega asutatakse Euroopa Järelevalveasutus (Euroopa Pangandusjärelevalve), muudetakse otsust nr 716/2009/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks komisjoni otsus 2009/78/EÜ) (EBA määrus) artikli 16 alusel. Kooskõlas EBA määruse artikli 16 lõikega 3 peavad pädevad asutused võtma mis tahes meetmeid kõnealuste suuniste järgimiseks.

Suunistes kirjeldatakse EBA seisukohta sobivate järelevalvetavade kohta Euroopa Finantsjärelevalve Süsteemis või selle kohta, kuidas tuleks Euroopa Liidu õigust mõnes konkreetses valdkonnas kohaldada. Seetõttu eeldab EBA, et käesolevaid suuniseid järgiksid kõik pädevad asutused, kellele need on adresseeritud. Pädevad asutused, kellele on suunised adresseeritud, peaksid neid järgima, viies need sobival viisil sisse oma järelevalvetavadesse (näiteks muutes oma õigusraamistikku või järelevalvemenetlusi).

Aruandlusnõuded

Määruse (EL) 1093/2010 artikli 16 lõike 3 kohaselt peavad pädevad asutused teatama EBA-le 28. veebruariks 2014, kas nad järgivad või kavatsesid järgida kõnealuseid suuniseid, või vastasel juhul mittejärgimise põhjused. Kui nimetatud tähtajaks teadet ei saadeta, käsitab EBA selliseid pädevaid asutusi suuniseid mittejärgivatena. Teated tuleks saata, esitades 5. osas toodud vormi aadressil compliance@eba.europa.eu viitega „EBA/GL/2013/02”. Teateid peaksid esitama isikud, kellel on oma pädeva asutuse nimel suuniste järgimise osas aru andmiseks vajalikud volitused.

Teated avaldatakse kooskõlas EBA määruse artikli 16 lõikega 3 EBA veebilehel.

I jaotis – Sisu, reguleerimisala ja mõisted

1. Kooskõlas Euroopa Süsteemsete Riskide Nõukogu 21. septembri 2011. aasta soovitusega välisvaluutas laenude kohta (ESRB/2011/1), eelkõige soovitusena E – kapitalinõuded, käsitlevad käesolevad suunised riskimaanduseta laenusaaajatele antavate välisvaluutas laenude suhtes rakendatavaid kapitalimeetmeid kapitalinõuete direktiivi artikli 97 kohase järelevalvelise hinnangu protsessi raames.
2. Käesolevaid suuniseid kohaldatakse riskimaanduseta jaemüüjatele ja VKEdest laenusaaajatele välisvaluutas laenamisele. Käesolevate suuniste kohaldamisel kasutatakse järgmisi mõisteid:

välisvaluuta – vääring, mis ei ole laenusaaaja asukohariigi seaduslik maksevahend;

välisvaluutas laen – laenamisvõimaluse õiguslikust vormist sõltumatu laenu andmine laenusaaajale (näiteks sh tasumise edasilükkamine või muud sarnased finantstehingud) muus vääringus kui laenusaaaja asukohariigi seaduslik maksevahend;

riskimaanduseta laenusaajad – ilma loomuliku või finantsilise riskimaanduseta jaemüüjatest ja VKEdest laenusaajad, kes on avatud laenuvääringu ning riskimaandamisvääringu erinevustest tulenevale riskile; loomulik riskimaandus puudutab eelkõige juhtumeid, mil laenusaaaja sissetulek on välisvaluutas (näiteks rahaülekanded/ekspordilaekumised), finantsiline riskimaandus eeldab tavaliselt lepingut finantseerimisasutusega;

krediidi- ja tururiski mittelineaarsus – suhe, mille puhul vahetuskursi kui tururiski allika muutused võivad avaldada ebaproportsionaalset mõju üldisele krediidiriskile; selles kontekstis võivad vahetuskursi kõikumised mõjutada laenusaaajate laenuteenindamise võimet, tagatise väärtust ning maksejõuetuse riskile avatust, mis võivad põhjustada suuri krediidiriski muutusi.

3. Suunised on adresseeritud pädevatele asutustele. Need keskenduvad järelevalvelise hinnangu protsessile eesmärgiga tagada, et finantseerimisasutustel oleks olemas asjakohased süsteemid, strateegiad, protsessid ja mehhanismid, millega tuvastada, hinnata ja juhtida välisvaluutas laenude riski, ning et neil oleks selle riski suhtes piisaval hulgal sobivat tüüpi ja sobivalt jaotatud sisemist kapitali. Juhuks kui pädevad asutused leiavad protsessi tulemusel riskijuhtimise süsteemides, strateegiates, protsessides ja mehhanismides puudujääke ning järeldavad, et finantseerimisasutuse kapital ei vasta adekvaatsuse nõudmistele, näevad suunised ette, et pädevad asutused peaksid nõudma finantseerimisasutustelt tõhusamat välisvaluutas laenude riski juhtimist, kasutades kapitalinõuete direktiivi artiklis 104 nimetatud meetmeid ning kattes kõnealuseid riske vajaduse korral sobival adekvaatsustasemel kapitali hulgaga, suurendades seeläbi finantseerimisasutuse vastupidavusvõimet vahetuskursi muutuste suhtes.
4. Alati, kui mõne kliendi riskimaanduse seisundi kohta puudub ajakohane teave, tuleks käsitada sellist laenusaaajat riskimaanduseta laenusaaajana.
5. Käesolevaid suuniseid kohaldatakse finantseerimisasutuste põhiselt alati, kui on täidetud II jaotise 1. osas sätestatud olulisuse piirmäär.

-
6. Suuniseid tuleks kohaldada konsolideeritud ja üksiktasandil ning vajaduse korral allkonsolideeritud alusel, pidades kinni kapitalinõuete direktiivi (artikkel 110) järelevalvelise hinnangu protsessi kohaldamist.
 7. Käesolevad suunised näevad ette finantseerimisasutuse põhise lisaomavahendite nõuete hindamise ja rakendamise. Need täiendavad teisi järelevalvemeetmeid, kaasa arvatud makrotasandi meetmeid, mida pädevad asutused välisvaluutas laenuandmise suhtes rakendavad (nagu näiteks kõrgemad regulatiivsed miinimumkapitali nõuded). Pädevad asutused peaksid jätkama järelevalvelise hinnangu protsessi raames kõigi selliste meetmete üldise piisavuse hindamist.

II jaotis – Nõuded riskimaanduseta laenusajatele antavate välisvaluutas laenude suhtes rakendatavatele kapitalimeetmetele järelevalvelise hinnangu protsessis

8. Kooskõlas kapitalinõuete direktiivi artikliga 97 peaksid pädevad asutused tegema JHP raames kindlaks kas süsteemid, strateegiad, protsessid ja mehhanismid, mida finantseerimisasutused rakendavad, ning nende vastavaks otstarbeks hoitavad omavahendid suudavad tagada välisvaluutas laenude riskide korrakohase juhtimise ja katte. See tähendab selgelt, et pädevad asutused peaksid vaatama läbi sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessi (ICAAP) süsteemide piisavuse ning välisvaluutas laenude riskide jaoks sisemise kapitali arvestamise. Liikmesriigid peaksid rakendama järgmisi nõudeid, võttes arvesse tugeva korrelatsiooniga vääringsid, mis on nimetatud kapitalinõuete määruse artikli 354 lõike 3 alusel tugeva korrelatsiooniga vääringsid käsitlevate rakenduslike tehniliste standardite eelnõus, ning kapitalinõuete määruse artikli 354 sätteid¹.

II.1 Rakendamise piirmäär

9. Käesolevaid suuniseid kohaldatakse finantseerimisasutuste põhiselt alati, kui on täidetud järgmine olulisuse piirmäär²:

välisvaluutas nomineeritud laenud riskimaanduseta laenusajatele moodustavad vähemalt 10% finantseerimisasutuse kogu laenuportfelligist (kõik laenud mittefinantseerimisasutustele ja majapidamistele), kui selline laenuportfell moodustab vähemalt 25% finantseerimisasutuse koguvaradest.

Pädevad asutused peaksid kohaldama suuniseid ka juhul, kui finantseerimisasutuse vastav näitaja ei vasta ülaltoodud piirmääradele, kuid pädev asutus peab riskimaanduseta laenusajatele välisvaluutas laenude riski sellegipoolest oluliseks. Sellistel juhtudel peaksid pädevad asutused põhjendama ja dokumenteerima kõiki ülaltoodud piirmäära eiramise otsuseid, lähtudes järgmistest kriteeriumidest (loetelu ei ole ammendav): finantseerimisasutuse välisvaluutas antud laenude oluline suurenemine alates viimasest arvestamisest; sellise olulise välisvaluuta, milles finantseerimisasutuse laene nomineeritakse, vahetuskursi negatiivne arengutendents.

¹ Kõnealustes rakenduslikes tehnilistes standardites nimetatud vääringsid ajakohastatakse igal aastal, seetõttu ei tohiks seda nimekirja käsitada püsivana.

² Arvutatakse pädeva asutuse nõudmisel, mitte sagedamini kui kord aastas.

II.2 Protsess

10. Suunistega kehtestatav protsess on järgmine:

- (i) pädevad asutused peaksid nõudma finantseerimisasutustelt, et nad määratleksid oma riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas laenude riski;
- (ii) pädevad asutused peaksid tegema kindlaks, kas see risk on piirmäära ületamise tõttu või pädeva asutuse arvates muul põhjusel oluline;
- (iii) alati, kui välisvaluutas laenude risk on ülaltoodud kaalutlustel oluline, peaks pädev asutus eeldama, et finantseerimisasutus kajastab seda riski oma sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis;
- (iv) pädevad asutused peaksid läbi vaatama välisvaluutas laenude riski käsitamise sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis JHP raames (II jaotise 3. ja 4. osa allpool);
- (v) kui välisvaluutas laenude riski kindlaks määramiseks, hindamiseks ja juhtimiseks rakendatavad süsteemid, strateegiad, protsessid ja mehhanismid loetakse ebapiisavateks ning olemasolevad kapitalitasemed loetakse samuti ebapiisavateks, et katta riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas laenude riski, peaksid pädevad asutused määrama sobivad kapitalinõuete direktiivi artikli 104 kohased meetmed nende puudujääkide kõrvaldamiseks, nõudes muu hulgas finantseerimisasutuselt lisakapitali hoidmist (II jaotise 5. osa);
- (vi) kui finantseerimisasutus kuulub piiriülesesse kontserni, peab välisvaluutas laenude riski hinnang olema ühise otsustusprotsessi sisendiks, nagu nähakse ette kapitalinõuete direktiivi artikli 113 lõikes 1.

II.3 Välisvaluutas laenude riskijuhtimise järelevalve

11. Seoses välisvaluutas laenude riskiga JHP osana peaksid pädevad asutused hindama järgmist:

- vahetuskursirežiimi tüüp:
 - pädevad asutused peaksid kaaluma välisvaluutas laenude riski ulatust, lähtudes vääringurežiimidest, milles on nomineeritud riskimaanduseta laenusaaajatele avatud positsioonid, ning võtma eriti arvesse juhtusid, kui i) asukohariigi vääring ja välisvaluuta on tihedalt seotud (kas seadusega või vastavate majanduste või rahasüsteemide läheduse kaudu); ii) kehtib valuutakomitee süsteem või omavahel seotud vahetuskursside režiim; iii) kehtib vabalt liikuva kursi režiim. Võimalike tulevaste vahetuskursi muutuste ulatus ja iseloom sõltub üldjuhul vääringust ja vääringurežiimist;
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutustel on usaldusväärne arusaam võimalikest tulevikuarengutest ning vääringukursside volatiilsusest, mis põhineb jooksva reaalmajanduslikul vahetuskursi riskil, st ei tugine ainult vahetuskursi režiimi juriidilisel klassifikatsioonil. Eelkõige peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused hindavad regulaarselt vahetuskursse laenusaaajate krediitkõlblikkuse taustal, kuna vahetuskursi liikumised kujutavad endast pidevat riski olenemata vahetuskursi režiimist;
- finantseerimisasutuste välisvaluutas laenude riskiga seotud protsessid:

-
- pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutustel on kehtivad välisvaluutas laenude andmise poliitikad, mis sisaldavad selget kinnitust välisvaluutas laenude riski taluvuse kohta arvestades finantseerimisasutuste enda riskitaluvusvõimet, ning näevad välisvaluutas laenude portfelli ja vääringute jaoks ette absoluutsed ja suhtelised ülempiirid. Pädevad asutused peaksid läbi vaatama finantseerimisasutuste välisvaluutas laenude riskijuhtimispoliitikat ja protsessid ning hindama, kas välisvaluutas laenude riski olulised tasemed on hoolimata kõnealustest poliitikest ja protsessidest viimaste abil siiski piisavalt hästi juhitud;
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutustes kasutatavad riskide tuvastamise protsessid hõlmavad piisavalt välisvaluutas laenude riske;
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutustes kehtivad põhjalikud riskikontrolli meetodid välisvaluutas laenude riskide arvessevõtmiseks klientide hindamisel ja laenude tagamisel, näiteks piisava riski hinnastamise ning tagatisnõuete kujul. Eelkõige peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused oleksid võtnud oma riskihindamismeetoditesse sisse vahetuskursi riskiteguri;
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused kaasavad välisvaluutas laenude riski oma pidevasse seiresse ning et nad sellest tulenevalt määratlevad sobivad riskipositsioonispetsiifilised piirmäärad. Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutuste menetlused sätestavad tõhusalt kiired ja piisavad ennetusmeetmed (näiteks lisatagatise esitamise nõue jne) juhaks, kui need piirmäärad saavad ületatud;
- vahetuskursi liikumiste mõju:
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused võtavad vahetuskursi liikumisi piisavalt arvesse laenusajate krediidireitingu/-hinde ja võla teenindamise võime määramisel, arvestades sellega ka sisemistes riski hinnastamise ja kapitalijaotuse menetlustes;
 - pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutustel kehtivad piisavad menetlused asjakohaste vahetuskursside liikumiste jälgimiseks ning potentsiaalsete mõjude hindamiseks laenujäägile ja seonduvatele krediidiriskidele nii üksikute positsioonide kui ka portfelli tasandil;
 - peale selle peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused vaatavad regulaarselt läbi laenusajate riskide maandamise seisundi, kuna see võib aja jooksul muutuda ning finantseerimisasutused peaksid vältima sõltuvalt muutunud olukorrast laenusajate vale klassifitseerimist. Niipalju kui seaduslikult võimalik, peaks selline seisundi jälgimine sisalduma finantseerimisasutuste ja laenusajate vahelistes laenutingimustes. Kui finantseerimisasutuse jaoks ei ole ajakohane riskimaanduse seisund kättesaadav, peaksid pädevad asutused tagama, et laenusajat käsitataks riskimõõtmise süsteemides ja sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis riskimaanduseta laenusajana.

II.4 Kapitali adekvaatsuse järelevalve

12. Pädevad asutused peaksid tegema kindlaks, et finantseerimisasutused võtavad riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas laenude riski oma riskimõõtmise süsteemides ja sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis piisavalt arvesse. Eelkõige peavad pädevad asutused tagama, et:

- finantseerimisasutuste avatus välisvaluutas laenude riskile ei ületa nende riskivalmidust ning
- välisvaluutas laenude riski, arvestades ka riski kontsentratsiooni ühes või mitmes välisvaluutas, käsitatakse asjakohaselt sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis.

13. Olenemata sellest, kuidas finantseerimisasutused välisvaluutas antavatest laenudest tulenevat riski krediidi- ja tururiskina klassifitseerivad, peaksid pädevad asutused uurima, kuidas käsitatakse krediidiriski ja tururiski vahelist mittelineaarset suhet, ning hindama, kas see käsitus on sobiv.

14. Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused:

- säilitavad seeläbi kogu riskimõõtmise raamistiku üleüldise kooskõlalise, tagades turu- ja krediidiriski mõõtmiseks kasutatavate hüpoteeside (usaldatavustase, hoidmisaeg jmt) määratlemise kooskõlastatud viisil;
- tunnistavad, et välisvaluutas ja asukohariigi vääringus nomineeritud portfellid võivad olla märgatavalt erinevate maksejõuetuse mustritega ning arvestavad seetõttu võimalikke tulevasi vahetuskursi kõikumistest tulenevaid krediidikahjusid eri vääringute puhul eraldi;
- võtavad arvesse vahetuskursi liikumiste mõju maksejõuetuse tõenäosustele;
- võtavad arvesse fakti, et nad võivad olla laenusaaajate kaudu avatud tururiskile isegi siis, kui nad ise maandavad välisvaluutas antavate laenudega seotud vahetuskursi liikumiste riski. (Tururiski maandamine võib muutuda ebatõhusaks välisvaluutas laenusaaajate maksejõuetuse korral, eriti juhul, kui neid laene tagati kohalikus vääringus. Sellisel juhul kannavad finantseerimisasutused laenusaaajate maksejõuetusest tulenevaid krediidikahjusid ning on samal ajal avatud tururiski kahjudele tulenevalt maksejõuetuste tõttu lagunenud riskimaandusest).

15. Peale selle peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused hindavad kapitali suurus, millega katta välisvaluutas antavate laenude riski, kaasa arvatud kontsentratsiooniriski aspektist lähtuvalt, usaldusväärset ja tulevikku vaatavalt, keskendudes eelkõige ühe (või mitme) vääringu domineerimisest tulenevatele kontsentratsioonidele (kuna vahetuskursi liikumised on ühine riskitegur, mis põhjustab samal ajal paljude laenusaaajate maksejõuetusi). Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused esitavad oma välisvaluutas antavate laenude riskile eraldatava sisemise kapitali tasemele põhjendatud hinnangu.

16. Pädevad asutused peaksid hindama, kas finantseerimisasutustel on piisavat kapitali, et katta välisvaluutas antavate laenudega seotud riski, hinnates finantseerimisasutuste võimet määratleda

oma kapitalipositsiooni muudatusi suunavaid põhjuseid ning nende piisavat valmisolekut võimaliku lisakapitali kaasamiseks vajaduse korral.

17. Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused kavandavad kapitaliplaane põhjalikult, võttes arvesse ka stressiolukorda ning arvestades võimalikke vahetuskursi liikumisi. Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutused ei keskendu seda tehes ainult nominaalse kohandamise vahetule mõjule, vaid võtavad arvesse ka kaudseid tagajärgi krediidiriski parameetritele. Kui finantseerimisasutus kasutab põhjalikke mudeleid, eeldatakse pädevatelt asutustelt pankade välisvaluutas antavate laenude riskiga tegelemiseks kasutatavate sisemudelite usaldusväärsuse hindamist.

18. Piiriüleselt tegutsevate finantseerimisasutuste puhul peaks välisvaluutas antavate laenude risk ja selle juhtimine kajastuma ka ühistes otsustes, mida nõuab kapitalinõuete direktiivi artikkel 113 ning seonduma EBA tehniliste standarditega, ning seda tuleks arutada kapitalinõuete direktiivi artiklite 51 ja 116 kohaselt asutatud järelevalvekolleegiumides. Asukohariigi järelevalveasutused peaksid teatama konsolideeritud järelevalve eest vastutavatele asutustele viivitamatult olukorrast, kus välisvaluutas antavate laenude risk on tütarettevõtja tasandil oluline.

II.4.1 Stressitestimise järelevalve

19. Kooskõlas „Stressitestimise suunistega” („Guidelines on Stress Testing”, GL 32) ning selleks, et võimaldada finantseerimisasutustel pidada vastu tõsistele vahetuskursi kõikumistele, peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused kaasavad oma stressitestimise stsenaariumidesse välisvaluutaga seotud šokid – nii sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessis stressitestimise kui ka portfelli tasandil stressitestimise osana.

20. Stressitest peaks vajaduse korral hõlmama vääringusüsteemi šokke ning sellest tulenevaid muutusi laenusaaajate tagasimaksevõimes nii kogu portfelli kui ka iga üksiku vääringu ulatuses.

21. Pädevad asutused peaksid vaatama läbi finantseerimisasutuste poolt tehtavad stressitestid, kaasa arvatud stsenaariumide valiku, meetoodika, infrastruktuuri ning selliste stressitestide tulemused ja nende kasutamise riskijuhtimises. Pädevad asutused peaksid tagama, et finantseerimisasutuste stressitestid katavad piisaval määral välisvaluutas antavate laenude riski ning et finantseerimisasutused rakendavad nende stressitestide tulemuste arvessevõtmiseks sobivaid leevendusmeetmeid.

22. Kui stressiteste ei tehta või kui finantseerimisasutuse stressitestimise programmide läbivaatuse tulemused näitavad, et need on ebapiisavad, peaksid pädevad asutused nõudma finantseerimisasutustelt parandusmeetmete rakendamist. Lisaks võivad pädevad asutused teha järgmist:

- soovitada finantseerimisasutustele stsenaariumeid;
- viia läbi finantseerimisasutuse põhiseid järelevalvelisi stressiteste;

- rakendada ühistel stsenaariumidel põhinevat ja kogu süsteemi hõlmavat stressitestimist järelevalve korras.

II.5 Järelevalvemeetmete rakendamine

23. II jaotise 3. ja 4. osas kirjeldatud järelevalve tulemuste alusel ei ole vaja kasutada täiendavaid järelevalvemeetmeid nende finantseerimisasutuste puhul, mille süsteemid, strateegiad, protsessid ja mehhanismid ning omavahendid välisvaluutas antavate laenude riskide katmiseks on hinnatud pädevate asutuste poolt piisavateks. Kui neid punkte peetakse ebapiisavateks, peaksid pädevad asutused rakendama kõige sobivamaid meetmeid konkreetsete puudujääkide kõrvaldamiseks (näiteks nõudes asjakohaste süsteemide, protsesside, mehhanismide ja strateegiate tugevdamist, nõudes täiendavate reservide loomist ja/või nõudes sisemise kapitali adekvaatsuse hindamise protsessi meetodika parandamist, või muid kapitalinõuete direktiivi artiklis 104 sätestatud meetmeid).

24. Kui pädevad asutused leiavad, et finantseerimisasutustel ei ole kapitali, mis kataks piisavalt välisvaluutas antavate laenude riski, peaksid nad nõudma finantseerimisasutustelt täiendavate omavahendite olemasolu üle õigusaktides ettenähtud miinimumkapitali nõuete, mis on kooskõlastatud kapitalinõuete direktiivi artikli 104 lõikega 1. Selliseid riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas antavate laenude riski katmiseks täiendavate omavahendite nõudeid võib määrata eraldiseisvatena või koos teiste järelevalvemeetmetega, mille eesmärk on parandada välisvaluutas antavate laenude riski juhtimiseks rakendatavaid süsteeme, strateegiaid, protsesse ja mehhanisme, osana JHP tulemustel põhinevatest järelevalvetegevustest ja -meetmetest. Piiriüleste panganduskontsernide ja Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) tütarettevõtjate puhul määratakse täiendavate omavahendite nõue kapitalinõuete direktiivi artikli 112 rakenduslikes tehnilistes standardites kirjeldatud korras ning vastavast otsusest tuleks koos selgitusega teatada finantseerimisasutusele.

25. Täiendavate omavahendite nõue tuleks arvestada osana JHP tulemustest, kasutades järgmist meetodit, mille järgi pädevad asutused peaksid rakendama välisvaluutas antavate laenude põhiseid omavahendite nõudeid seoses riskide hindamise raamistiku ja JHP tulemustega:

- pädevad asutused peaksid rakendama täiendavate omavahendite nõuet tulenevalt krediidiriski miinimumkapitali nõudest proportsionaalselt riskimaanduseta laenusaaajatele välisvaluutas antavate laenude osaga, kasutades järgmist valemit:

*riskimaanduseta laenusaaajatele antud välisvaluutas nomineeritud laenude positsiooni protsentuaalne osa * 1. samba kapitalinõue krediidiriski katmiseks * täiendavate omavahendite nõude kordaja lähtuvalt JHP tulemustest välisvaluutas laenude riski hindamisel,*

kus:

- „täiendavate omavahendite nõude kordaja” on seotud JHP tulemustega finantseerimisasutuse välisvaluutas laenude riski hindamisel kooskõlas GL 39-ga ning artikli 113 lõike 1 punkti a rakenduseeskirjaga³:

³ Kuni kapitalinõuete direktiivi artikli 107 lõike 3 kohaste järelevalvealase läbivaatamise ja hindamise protsessi ühise menetluse ja meetodika suuniste lõpliku koostamiseni põhineb viide ja kalibreerimine GL 39-s kirjeldatud

-
- JHP riskihinne „1” (st välisvaluutas antavate laenude riski hinnatakse „madalaks”) tooks kaasa täiendavate omavahendite nõude vahemikus 0 kuni 25%;
 - JHP riskihinne „2” (st välisvaluutas antavate laenude riski hinnatakse „keskmiseks/madalaks”) tooks kaasa täiendavate omavahendite nõude vahemikus 25,1 kuni 50%;
 - hinne „3” (st välisvaluutas antavate laenude riski hinnatakse „keskmiseks/kõrgeks”) tooks kaasa täiendavate omavahendite nõude vahemikus 50,1 kuni 75% ning
 - hinne „4” (st välisvaluutas antavate laenude riski hinnatakse „kõrgeks”) tooks kaasa täiendavate omavahendite nõude üle 75,1% (see arv võib olla üle 100%);
- otsustades täiendavate omavahendite nõude rakendamise üle, peaksid pädevad asutused võtma arvesse finantseerimisasutuste välisvaluutas antud laenude kontsentratsiooni teatud vääringute osas, selliste vääringute vahetuskursside ajaloolist volatiilsust, mille puhul kontsentratsiooni täheldatakse, vahetuskursi režiimi ning selle režiimi juurde kuuluvat võimalikku volatiilsust;
 - kui täiendavate omavahendite nõuet kombineeritakse punkti 24 kohaselt muude meetmetega, tuleks ülal nimetatud protsendimäärasid kasutada soovituslikena, et mitte käituda finantseerimisasutuste suhtes karistavalt;
 - meetodit võib rakendada ka portfelli põhisel, kui pädevad asutused kasutavad konkreetsete portfelli JHP hindet. Sellisel juhul on üksikportfelli täiendavate omavahendite nõude arvutamise valem järgmine:

*riskimaanduseta laenusajatele antud välisvaluutas nomineeritud laenude positsiooni protsentuaalne osa konkreetsetes portfellis * 1. samba kapitalinõue krediidiriski katmiseks konkreetsetes portfellis * täiendavate omavahendite nõude kordaja lähtuvalt JHP tulemustest riskimaanduseta laenusajatele välisvaluutas laenude riski hindamisel konkreetsetes portfellis.*

26. Kui finantseerimisasutus kuulub piiriülesele panganduskontserni, lepitakse täiendavate omavahendite nõuete tegelikud tasemed kokku ühise otsustusprotsessi kontekstis, mida nõuab kapitalinõuete direktiivi artikli 113 lõige 1.

27. Täiendavate omavahendite nõuete määramine JHP põhjal on finantseerimisasutuse põhiste täiendavate omavahendite nõuete arvutamiseks sobiv. See lähenemisviis ei tohiks siiski piirata pädevate või määratud asutuste tegutsemist 2. samba rakendamisel kapitalinõuete direktiivi artikli 103 kontekstis, täpsemalt seoses sarnaste riskiprofiilidega või sarnastele riskidele avatud või finantssüsteemile sarnaseid riske põhjustavate finantseerimisasutustega, mis võib nõuda suuremate täiendavate omavahendite nõuete rakendamist kogu süsteemi ulatuses.

II.6 Seos makrotasandi usaldatavusmeetmetega

28. Et vältida täiendavate omavahendite nõuete dubleerimist kõnealuse riski juhtimisel, peaksid pädevad asutused võtma ülalkirjeldatud meetodi rakendamisel arvesse ka võimalikke makrotasandi usaldatavusmeetmeid või muid asjakohaste ametiasutuste (näiteks

ühisel hindamismetoodikal. Kui artikli 107 lõike 3 kohased suunised on lõplikult valmis, muudetakse seda vastavalt.

makrofinantsjärelevalve asutuste) poolt määratud poliitilisi meetmeid, mis nõuavad finantseerimisasutustelt täiendava kapitali omamist välisvaluutas antavate laenude riski katmiseks.

29. Kui selliseid meetmeid rakendatakse, peaksid pädevad asutused hindama:

- (i) kas teised finantseerimisasutused, mille riski- või äriprofiil kuulub makrotasandi usaldatavusmeetme sihtrühma, jäävad meetme mõjude alt selle kavandatud olemusest tulenevalt välja (näiteks juhul, kui makrotasandi usaldatavusmeede tähendaks, et pädevad asutused käsitlevad välisvaluutas laenude riski välisvaluutas nomineeritud laenudele suuremate riskikaalude rakendamise kaudu, hõlmaks meede ainult neid finantseerimisasutusi, mis rakendavad krediidiriski miinimumkapitali nõuete arvutamisel standardset lähenemisviisi, ning seetõttu ei mõjutaks see otseselt neid finantseerimisasutusi, mis rakendavad sisereitingute meetodit); ning
- (ii) kas makrotasandi usaldatavusmeede käsitleb sobivalt üksikute finantseerimisasutuste välisvaluutas laenude riski baastaset.

30. Nende hinnangute alusel peaksid pädevad asutused toimima järgmiselt:

- (i) kui makrotasandi usaldatavusmeede ei hõlma tulenevalt oma olemuslikest eripäradest mõnda konkreetset finantseerimisasutust (nagu arutletud punkti 29 alapunktis (i)), võivad pädevad asutused kaaluda makrotasandi usaldatavusmeetme laiendamist vahetult hõlmamata jäänud finantseerimisasutustele, näiteks rakendades välisvaluutas nomineeritud laenude puhul sisereitinguid kasutavate finantseerimisasutuste poolt oma riskimudelites rakendatavatele riskikaaludele sama alammäära kui on makrotasandi usaldatavusmeetme korral suurendatud riskikaalude alammäär standardset lähenemisviisi kasutavate finantseerimisasutuste sarnaste positsioonide puhul. Sisereitinguid kasutavatelt finantseerimisasutustelt eeldatakse sel juhul nende alammäärade rakendamist oma riskimudelites ning tavalise omavahendite nõude arvutuse (enne uue alammäära rakendamist) ja hilisema arvutuse vahelist erinevust käsitatakse välisvaluutas antavate laenude riski täiendavate omavahendite nõudena. Seda illustreerib järgmine näide:

	Pank kasutab krediidiriski kapitalinõude arvestamiseks standardset lähenemisviisi	Pank kasutab krediidiriski kapitalinõude arvestamiseks sisereitingute meetodit
Välisvaluutas positsiooni nominaalne summa	100	100
Riskikaal (kas regulatiivne või sisereitingute meetodist tulenev)	35%	15,6%
Makrotasandi usaldatavusmeede	70% riskikaal välisvaluutas nomineeritud avatud positsioonidele	
Makrotasandi usaldatavusmeetme laiendus (2. samba lisaomavahendite nõuded)		70% alammäär välisvaluutas nomineeritud avatud positsioonidele rakendatavatele sisereitingute põhiste riskikaaludele
lisaomavahendite nõuded	$((100 \cdot 0,7) - (100 \cdot 0,35)) \cdot \text{miinimumkapitali nõue}$	$((100 \cdot 0,7) - (100 \cdot 0,156)) \cdot \text{miinimumkapitali nõue}$

(ii) kui JHP tulemused näitavad, et makrotasandi usaldatavusmeede ei ole konkreetse finantseerimisasutuse välisvaluutas antavate laenude riski baastaset arvestades piisav (näiteks kui välisvaluutas antavate laenude tase on finantseerimisasutuses kõrgem kui makrotasandi usaldatavusmeetmega haaratav keskmine tase), tuleks meedet täiendada finantseerimisasutuse põhise lisakapitaliga, kasutades II jaotise 3. osas kirjeldatud meetodit.

III jaotis – lõppsätted ja rakendamine

31. Pädevad asutused peaksid rakendama käesolevaid suuniseid, viies need pärast lõppversiooni avaldamist oma järelevalvemenetlustesse sisse 30. juuniks 2014. Seejärel peaksid pädevad asutused tagama, et finantseerimisasutused neid tegelikult ka teostavad.